

La picioarele Lui

Versete călăuzitoare: Luca 10.38-42; Ioan 11.32; Ioan 12.1

Dintre toți ucenicii lui Hristos, pe care îi întâlnim în evanghelii, probabil niciunul nu este mai mult caracterizat prin devotament simplu față de Hristos cum este Maria din Betania. Ea nu se considera a fi ceva deosebit, dar Hristos era totul pentru ea și de aceea o găsim în toate situațiile, care vorbesc despre acțiunea ei, la picioarele lui Isus.

Mai întâi o vedem în casa surorii ei din Betania, atunci când Domnul vieții a intrat în casă și Maria s-a așezat la picioarele Lui – ca una care învață (Luca 10). Mai târziu, când moartea a intrat în casă, o găsim la picioarele Lui ca una care plânge (Ioan 11). În cele din urmă, când unii dintre preaiubiții Lui I-au pregătit o masă, după ce El tocmai a dovedit puterea Lui de înviere și gloria Sa, o găsim la picioarele Lui ca adoratoare.

Ea știa nu numai că Domnul era marele Învățător venit de la Dumnezeu, Unul care putea să aibă milă de noi în necazurile noastre și este subiectul adorării noastre. Ea a avut parte și de învățătura Lui, a simțit compasiunea Lui și s-a închinat șezând la picioarele Lui.

Ce frumos, dacă fiecare din noi ar putea spune ca apostolul Pavel, că dorința inimii noastre este „să-L cunosc pe El” (Filipeni 3.10). Probabil știm multe despre El, dar ca să-L cunoaștem trebuie să fim în părtășie cu El, la picioarele Lui, să cunoaștem inima Lui prin Cuvântul Său, să simțim compasiunea Lui și în prezența Lui să-L onorăm și să-L adorăm.

Este adevărat, că Domnul Se bucură să onoreze pe aceia care Îl onorează în zilele lepădării Sale și că El a spus, că oriunde se va predica Evanghelia, istoria Mariei trebuie să fie povestită spre amintirea ei. Dar istoria Mariei a fost scrisă și spre folosul nostru, căci toată Scriptura a fost dată de Dumnezeu spre învățătura noastră. Să învățăm, când citim istoria ei, de la viața ei smerită și devotată.

La picioarele Lui ca una care învață (Luca 10.38-42)

Dacă am fost la picioarele Lui ca păcătoși și am descoperit că El ne iubește, chiar dacă avem multe păcate, și că El a murit pentru noi, și dacă vrem să creștem spiritual și să fim „folositori Stăpânului, pregătiți pentru orice lucrare bună”, atunci este necesar ca noi, ca și credincioși să ne ocupăm locul la picioarele Lui și să ascultăm cuvântul Lui.

Acest adevăr simplu, dar important, ne este prezentat în această scenă din casă, descrisă în ultimele cinci versete din Luca 10. Citim că Domnul în drumul Lui spre Ierusalim a ajuns într-un sat, și că o femeie cu numele Marta L-a primit în casa ei. Ea I-a deschis fericită ușa și imediat se preocupă să slujească nevoilor Lui trupești. Aceasta era în sine corect și frumos, și totuși istorisirea arată clar, că Marta se preocupa cu sine însuși în slujirea ei. Ea nu voia să poarte toată povara acestei slujiri și i-a fost neplăcut să fie lăsată singură în această slujire. Îi lipsea ceva în slujirea ei.

Ceea ce era necesar, ceea ce lipsea Martei, era să șadă la picioarele lui Isus și să asculte cuvântul Său. Ea iubea pe Domnul și plină de zel s-a pregătit să slujească Domnului cu toată energia ei. Însă râvna ei nu era însoțită de cunoașterea corespunzătoare. Ea a început să slujească fără ca mai întâi să fi fost în apropierea Domnului și în părtășie cu Domnul, fără să fie introdusă în gândurile Lui prin cuvântul Său.

Aceasta a făcut ca ea „să fie ocupată cu multă slujire” și „îngrijorată și tulburată de multe lucruri”. Ea s-a plâns de sora ei și nutrea chiar gândul, că lucrul ei ar fi indiferent pentru Domnul.

Vai, nu ne comportăm noi uneori exact ca Marta? Lucrăm potrivit gândurilor noastre sau sub călăuzirea altuia. De dimineața și până seara suntem preocupați cu multe activități și neglijăm ce este necesar – să fim numai cu Domnul și în părtășie cu El să ascultăm Cuvântul Lui și să cunoaștem gândurile Lui. Nu este de mirare că ne neliniștim cu privire la multe lucruri și ne plângem de alții. Cât de adevărat este, că este mai ușor să petrecem ziua întreagă cu sarcini de serviciu, decât să fim un ceas numai cu Isus.

În Maria vedem o credincioasă, care a ales partea bună. Uneori se spune că Maria ar fi ales partea cea mai bună, ca și cum partea Martei era bună, dar a Mariei era și mai bună. Însă Domnul nu spune aceasta. El spune categoric, că partea Mariei era partea cea bună, deoarece ea a ales ceea ce era necesar – să șadă la picioarele Lui și să asculte cuvântul Lui.

Devine clar, că Maria avea un simț mai sensibil pentru dorințele inimii lui Hristos decât sora ei. Cineva a spus în privința aceasta: „Ochii Martei vedeau oboseala Lui și voia să-I dea ceva; credința Mariei a recunoscut plinătatea Lui și voia să primească ceva de la El.”

Marta vedea pe Domnul ca pe cineva care cere ceva de la noi; Maria a recunoscut că la toate slujirile, care I se cuvin cu adevărat, totuși dorința inimii Sale și scopul mare al venirii Sale în lumea aceasta era să ne facă cunoscut ceva. „Harul și adevărul au venit prin Isus Hristos.” Și la sfârșitul drumului Său el a putut spune: „Le-am dat Cuvântul Tău, care Mi L-ai dat” (Ioan 17). Prin Cuvântul lui Dumnezeu ne-a fost transmisă mântuirea (Faptele Apostolilor 13.26); prin Cuvântul lui Dumnezeu devenim născuți din nou (1 Petru 1.23); prin Cuvântul lui Dumnezeu devenim curățiți de necurății (Ioan 15.3); prin Cuvântul lui Dumnezeu vom fi sfințiți (Ioan 17.17); și prin Cuvântul lui Dumnezeu suntem învățați cu privire la tot adevărul, pentru ca „omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit, deplin pregătit pentru orice lucrare bună” (2 Timotei 3.15-17).

Nu putem noi spune, că Marta voia să facă fapte bune fără ca mai înainte să fi fost deplin pregătită? În Maria vedem că părtășia cu Hristos și instruirea în Cuvântul Său trebuie să preceadă orice slujire care Îi place Lui. La timpul Lui și în felul Lui El Se bucură de o lucrare pentru El, dar înainte de toate El Se bucură să aibă părtășie cu noi, ca să ne slujească.

Maria a ales această parte bună și Domnul nu permite ca valoarea alegerii făcute de ea să fie minimalizată prin plângerile surorii ei – partea bună nu se va lua de la ea. Și în ultimele zile

ale Adunării pe pământ Domnul laudă pe frații și surorile din Filadelfia nu pentru fapte mari, care le-ar fi oferit o poziție înaltă în lume, ci pentru că ei au păzit Cuvântul Său. Ca și Maria ei au acordat valoare mai mare cuvintelor Sale decât lucrărilor lor. Nicidecum nu era așa, că Maria nu avea nici o faptă bună, căci după ce ea a ales partea bună, Domnul o laudă la timpul potrivit pentru „o lucrare bună”, pe care ea a făcut-o pentru El (Matei 26.10). Domnul, care lauda pe sfinții din Filadelfia, că ei au păzit Cuvântul Lui, este Unul care poate spune, „știu lucrările tale”.

Moise putea spune despre Domnul, „Da, El iubește popoarele, toți sfinții sunt în mâna Ta și șed la picioarele Tale, fiecare primește din cuvintele Tale” (Deuteronom 33.3). Acesta este un tablou frumos despre adevărata poziție a poporului lui Dumnezeu – în mâna Domnului, șezând la picioarele Domnului și ascultând cuvintele Domnului. Sigur în mâna Lui; în liniște să stai la picioarele Lui și să cunoști gândurile Lui. De aceea haideți să alegem această parte bună și la timpul potrivit să facem lucrări bune.

2. La picioarele Lui ca una care plânge (Ioan 11.32)

În scena impresionantă descrisă în Ioan 11 citim iarăși despre cele două surori, Marta și Maria. Fratele lor a fost luat de la ele.

În necazul lor se îndreaptă pe drept la Domnul Isus, sursa lor de ajutor inepuizabilă, și apelează în mod frumos la dragostea Lui pentru fratele lor, spunând: „Acela pe care-l iubești este bolnav.” Aceasta era realmente adevărat, că Domnul iubea pe Lazăr, dar noi citim și că Isus iubea pe Marta și pe sora ei și pe Lazăr. Și pe parcursul istorisirii putem vedea ce drum alege dragostea, ca pe de o parte să reveleze gloria Fiului lui Dumnezeu și pe de altă parte compasiunea inimii lui Isus.

În afară de aceasta vedem din nou diferența între aceste două femei, care erau devotate Lui în dragoste. Marta, care în scena anterioară, când Domnul vieții și al gloriei a vizitat casa ei, ofta din greu sub povara slujbei ei, acum este neliniștită și îngrijorată, deoarece moartea a intrat în casă. Maria, care atunci a ascultat cuvintele Lui, poate acum aștepta liniștită să vorbească și să acționeze. Citim astfel, că Marta, când a auzit că Isus vine, a ieșit în întâmpinarea Lui; însă Maria ședea în casă. Când însă ea a auzit cuvintele „Învățătorul este aici și te cheamă”, ea acționează imediat în ascultare de cuvânt, căci noi citim: „Acea, când a auzit, s-a ridicat repede și a venit la El.”

„Maria deci, când a venit unde era Isus, văzându-L, a căzut la picioarele Lui.” Pentru a doua oară găsim pe această femeie devotată pe locul de jos la picioarele lui Isus. Iudeii au înțeles greșit comportarea ei și au zis: „S-a dus la mormânt, ca să plângă acolo.” Nu, ea a făcut ceva mult mai bun, ceva, pe care numai credința îl poate face. Ea se duce la picioarele lui Isus, ca *acolo* să plângă. Să plângi la mormântul unui iubit, aceasta o poate face chiar și lumea. Dar aceasta nu aduce mângâiere inimii întristate. Să plângi la picioarele lui Isus, aceasta ne lasă să găsim mângâierea dragostei Sale, căci atunci plângem la picioarele Aceluia care înviază morții noștri și în perioada intermediară poate mângâia inimile noastre. Așa se face că Maria,

pe care am văzut-o la picioarele Lui ca una care învață, o găsim acum la picioarele Lui ca una care plânge.

În această scenă emoționantă este remarcabil că nu ne este făcut cunoscut nici un cuvânt al lui Isus adresat Mariei. Singurul lucru, pe care îl învățăm, este, că Domnul Isus, văzând întristarea ei mare, a plâns.

Iudeii au înțeles greșit lacrimile Lui, interpretându-le ca semn al dragostei Lui pentru Lazăr. Este adevărat că El a iubit pe Lazăr, dar nu era necesar să plângi pentru cineva, pe care El la puțin timp după aceea îl va învia dintre morți. Era plânsul celor în viață care L-au făcut pe Isus să plângă, căci noi citim: „Isus deci, când a văzut-o plângând, ... a suspinat în duh și S-a tulburat în Sine.” Și compasiunea Lui a fost ușurată prin lacrimile vărsate: „Isus plângea”.

În Vechiul Testament citim despre Domnul, că El „îi vindecă pe cei cu inima zdrobită și le leagă rănilor” (Psalm 147.3). Ca să vindece inimile zdrobite, El a devenit carne. El a vărsat lacrimile Sale, ca să usuce pe ale noastre și Și-a frânt inima, ca să lege pe a noastră.

Și Isus este încă Același – „Același ieri și azi și în veșnicie”. În întristarea noastră, dacă probabil cei dragi ai noștri sunt luați de la noi, vom găsi și noi cu adevărat mângâiere reală și care rămâne, când ne plecăm la picioarele Lui și ne vărsăm inimile înaintea Celui care odinioară a plâns împreună cu această femeie zdrobită.

3. La picioarele Lui ca adoratoare (Ioan 12.1)

Scena frumoasă, care o întâlnim la începutul capitolului 12 din evanghelia după Ioan, are loc cu șase zile înainte de răstignire. Viața plină de dăruire a Domnului, care S-a făcut pe Sine nimic, ca să slujească altora în dragoste, se apropie de sfârșit. La fiecare pas al drumului Său a făcut parte de binecuvântare – era ca o masă de sărbătoare pentru lumea întreagă. Acum, la sfârșit, unii din preaiubiții Lui fac o masă de sărbătoare, căci noi citim: „I-au pregătit deci o cină.”

Hristos a fost în lumea aceasta sărmană ca un Dătător, însă era rareori că cineva I-a dat ceva. La începutul drumului Lui au fost cândva câțiva bărbați înțelepți, care I-au adus daruri și s-au prosternat să-L omagieze. Acum, la sfârșitul drumului Său, ei îi pregătesc o cină, și iarăși se regăsește o persoană cu darurile ei la picioarele Lui ca adoratoare.

Desigur a fost și un moment, când Levi „I-a făcut un ospăț mare în casa lui”. Atunci Domnul S-a așezat la masă cu „o mulțime mare de vameși și de alții”, ca să dea binecuvântare păcătoșilor. Acum însă El stă împreună cu câțiva, puțini dintre ai Săi, ca să primească omagierea sfinților.

Hristos este Cel pentru care ei fac cina – centrul mesei de sărbătoare și tema care este înaintea inimilor tuturor. Lazăr și ceilalți sunt nu numai prezenți, ci noi citim, că ei „stăteau la

masă *cu El*". Cina era *pentru El* și oaspeții erau *cu El*. Ceea ce era minunat și mare în această situație, era faptul că El, Fiul lui Dumnezeu, era prezent.

Și cele două surori Marta și Maria sunt iarăși prezente. Marta slujește, dar fără să simtă slujirea ca o povară și fără să se plângă de ceilalți. Ea gândește numai la Unul, pentru care a pregătit cina. Pentru a treia oară găsim pe Maria la picioarele Domnului, dar nu pentru a primi cuvintele Sale și mângâierea Sa, ci ca să-I dea adorarea unei inimi care Îl iubește, căci darurile Mariei, faptele Mariei și simțămintele Mariei, toate respirau duhul adorării.

Atrasă de sentimentele inimii ei pentru Hristos, ea a șezut la picioarele Lui, a ascultat cuvintele Lui și a cunoscut ceva din interiorul Lui. Acum vedem că sentimentul pentru Hristos este taina fiecărei slujiri adevărate. Mișcată de dragostea pentru Hristos, ea face ce se cuvine la timpul potrivit. Ea ar fi putut lăsa nardul în sticla de alabastru și putea să I-l dea în sticlă, dar aceasta nu L-ar fi onorat pe Hristos în aceeași măsură. Ea varsă nardul pe picioarele Lui – ea face exact ce este *corect*. Ea ar fi putut unge picioarele Lui și într-un moment anterior al vieții Lui, însă ea a așteptat până a venit ceasul, când El va merge la cruce și în mormânt. Mișcată de intuiția dragostei, ea face ce este *corect la momentul potrivit*, căci Domnul spune, că ea l-a păstrat pentru ziua pregătirii Lui pentru înmormântare. Hristos era totul pentru Maria. Hristos era viața ei, tot ce ea avea a fost dedicat Lui. Nardul prețios și părul capului ei – onoarea unei femei – sunt folosite ca să dea onoare lui Hristos. Ea Îi mulțumește nu numai pentru tot ce El a făcut, sau urma să facă, ci se pleacă la picioarele Lui și Îl adoră pentru *tot ce este El*.

În timp ce procedează astfel, ea dă onoare Aceluia pe care lumea L-a lepădat și vrea să-L prindă în cuie pe cruce. Ea se uită pe sine însuși și binecuvântările ei și gândește numai la Hristos. Cât de binecuvântat este când noi în același duh de adorare la o Cină pregătită pentru El am putea da la o parte toate cele referitoare la noi și apoi nu am mai vedea pe nimeni, decât numai pe Isus și gloria Sa.

Dacă procedăm așa, noi, ca și Maria atunci, vom fi înțeleși greșit de lume și chiar de unii ucenici adevărați, dar noi, ca și Maria, vom avea recunoașterea din partea Domnului. În ochii lumii fapta ei era o adevărată risipă. La fel și în creștinătatea actuală creștinismul este privit ca un sistem, care să facă din lumea aceasta un loc mai bun și mai vesel. Țelul mare este folosul omului; toate celelalte sunt risipă. Într-o parabolă Domnul compară Împărăția cerurilor cu un împărat care face nuntă fiului său. În duhul acestei parabole ucenicii au pregătit Domnului o Cină și Maria l-a dat onoare. Și, ceea ce lumea condamnă, Domnul recunoaște cu cuvintele „Las-o”. Și, într-o altă evanghelie, El spune: „Ea a făcut o lucrare bună față de Mine”. Da, Domnul prețuiește fapta Mariei așa de mult, că El adaugă: „oriunde va fi predicată Evanghelia aceasta, în toată lumea, se va vorbi și despre ce a făcut femeia aceasta, spre amintirea ei” (Matei 26.13).

În afară de aceasta Domnul spune: „Pe Mine nu Mă aveți întotdeauna”. Va fi privilegiul nostru și bucuria noastră să Îl adorăm în glorie, dar era privilegiul Mariei și este încă și privilegiul nostru să-L adorăm într-o lume în care El este lepădat și având în vedere ocară și

batjocura oamenilor. Maria s-a folosit de ocazie să-I aducă această slujire prețioasă. Cineva a spus în privința aceasta: „Ea nu ar fi putut s-o reia în veșnicie ... Dragostea va găsi atunci căi noi să se manifeste față de El. Dar aceasta nu va fi ceea ce El caută acum la noi. Acolo nimeni nu trebuie să se lepede de sine, nimeni nu trebuie să-și ia crucea, nimeni nu trebuie să renunțe la lume și nimeni nu va purta ocară.”

Dar cât de binecuvântate au fost și efectele lucrării ei de dăruire față de Hristos, căci citim: „Și s-a umplut casa de mirosul mirului.” S-ar putea ca Lazăr să fi avut părtășie intimă cu Hristos, Marta putea să slujească lui Hristos, dar lucrarea Mariei de adorare, care a fost așa de prețioasă pentru inima lui Hristos, a fost de asemenea o bucurie pentru toți cei care erau în casă. Ceea ce dă onoare lui Hristos, va aduce binecuvântare pentru alții.

Pe drept noi putem avea părtășie cu Hristos în multe feluri, Îi putem sluji pe drept în multe feluri, dar adorarea, care își găsește totul în Hristos, va întrece toate în ziua în care noi Îi pregătim o Cină. Așa va fi și în această zi mare, când toți cei răscumpărați vor fi adunați acasă. Se va cânta cântarea nouă, care va preamări pe Domnul pentru tot ce El a făcut. Cerul și pământul se vor uni să sărbătorească gloria Sa, dar înainte de toate citim despre aceia care se prostern înaintea Lui și Îl adoră. Mai presus de lucrarea Sa măreață și toată gloria Sa, pe care El a dobândit-o, *El va fi adorat pentru ceea ce El este.*